

El somriure del Tarlà.

Un relat de: [Anna Rispau](#)

Fa uns dies estava ingressada en una clínica de Girona, el dia abans m'havien operat i tot havia anat bé, però els meus ànims anaven enfilats al tren de la muntanya russa i quan vaig notar que em desfaria en llàgrimes, vaig convèncer a la meua mare i al meu germà que podien sortir a dinar fora ben tranquils, que jo estaria bé. Remugant, em van donar el llibre del meu amic Salvador "Les grans epidèmies modernes" i van marxar. Sabent que el xàfec de llàgrimes s'atansava, em vaig girar d'esquena a la porta i em vaig trobar al bell mig del tràngol.

De sobte, una veu suau em deia: "Tant si el dia és fosc com si és clar, el teu somriure has d'encomanar". Els sanglots es van aturar en sec, no havia sentit la porta i no reconeixia aquella veu. Em vaig girar però no vaig veure ningú. Em vaig tornar a girar i sentia rialles i esquellerincs que anaven d'una punta a l'altra de l'habitació i a cau d'orella, una veu em va dir: "Si em vols veure i saber perquè ric, eixuga't les llàgrimes i somriu un xic".

Així ho vaig fer i, quan vaig obrir els ulls, el somriure va esdevenir una ganyota al veure davant meu un homenet de no gaire més d'un pam, guarnit com un joglar, amb esquellerincs a les puntes del seu barret, que no parava de fer cabrioles aferrat a un triangle que tenen els llits dels malalts perquè els puguin mobilitzar. El feia servir de trapezi i, entre giragonses i rialles, amb gran gatzara repetia "Qui sóc???"

-Sshh! li feia jo, aquí no es pot fer fressa... Avia'm deixa'm pensar...Tu podries ser...,no pot ser que siguis... És clar!. Tu ets el Tarlà!!!

I tots dos vam esclafir a riure mentre aplaudíem.

-Ja ho he aconseguit: t'he arrencat un somriure!. Ara me'n vaig perquè hi ha molts cors que necessiten ser llaurats per la màgia d'un somriure.

-I si fem un pacte?. Queda't una mica més i jo t'ajudaré a plantar somriures.

-De veritat?

I al fer jo que sí amb el cap, va seure a la barra del triangle. Li vaig dir que el coneixia perquè les meves cosines m'havien regalat un punt de llibre, que havia perdut, on explicava la seva llegenda, que, des del primer dia, em va captivar.

-Va, Tarlà, fes-me'n cinc cèntims...

-En un temps en què la pesta va fer que la por arrelés entre els gironins, un petit brot va afectar al carrer de l'Argenteria. Per evitar possibles contagis, el nostre carrer va ser posat en quarantena i tancat i barrat pels seus dos extrems amb una tanca feta de canyes, que també van posar a les portes i finestres. Ens vam quedar aïllats i els meus veïns defallien tristos i avorrits, així que em vaig vestir de bufó i feia cabrioles al mig del carrer com si fos un acròbata de circ. Vaig veure com la tristesa s'anava marcint i les cares s'il·luminaven, amb la rosada de somriures i rialles.

-I en agraïment, anys més tard es va fabricar un ninot que, penjat d'una barra giratòria de banda a banda del carrer de l' Argenteria, imitava les teves giragonses.

-Sí, però també, "el Consell" em va preguntar si volia seguir treballant. Vindrien temps difícils i necessitaven gent que abrandés la guspira del somriure quan l'alegria esdevingués cendra. Vaig dir que sí, que comptessin amb mi. I em van fer així de petit perquè amb els meus salts em fos més fàcil arribar abans al costat de qui pateix. I per això he de marxar. M'ajudaràs?

-I tant! t'aconseguiré el millor equip de sembradors de somriures.

Grimpant i giravoltant s'acostava a la finestra, mentre a mi, una dolça son se m'emportava. Abans de cloure els ulls vaig brindar un somriure i un gràcies al Tarlà, que m'enviava petons, em feia reverències i em deia adéu amb les mans.

Ja no recordo res més...

La mare em va explicar que quan van tornar em van trobar ben adormida amb un gran somriure i arrapada al llibre. Vaig mirar-lo i vaig veure com alguna cosa sobresortia. A l' obrir-lo per aquell punt, vaig poder llegir: "Dins del llistat de les pitjors epidèmies de la història té un lloc destacat la pesta..." i al mirar el punt de llibre, un calfred em va recórrer el cos: Era el que havia perdut, el de la llegenda del Tarlà!

Ara que ja sóc a casa m'afanyo a escriure aquesta història perquè el Tarlà necessita que li donem un cop de mà. Tan sols heu de repartir somriures i escampar-los arreu.

Amb aquest petit gest regalareu guspises de tendresa, espurnes d'esperança i brisalls de fermesa.

Recordeu sempre: "Tant si el dia és fosc com si és clar, el teu somriure has d'encomanar".